ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **multigate a.s.,** se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, zastoupena JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Wellnerova 1322/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2016, č. j. 48 Af 34/2014 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, č. j. 080468/2014/KUSK, sp. zn. SZ_080468/2014/KUSK, zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Městského úřadu Hořovice (dále jen „správce poplatku“) ze dne 5. 9. 2011, č. j. MUHO/20198/2011. Posledně uvedeným správním rozhodnutím správce poplatku nevyhověl žádosti stěžovatelky o vrácení přeplatku na místním poplatku za jiné technické zařízení ve výši 43 667 Kč, který byl stěžovatelkou uhrazen dne 28. 6. 2011.

Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že přezkoumávat hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek v řízení o vydání platebního výměru by bylo přílišným formalismem, pokud byla tato povinnost již plnohodnotně přezkoumána v řízení o navrácení přeplatku, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41. Ve vztahu k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34, uvedl, že v daném případě se jednalo o skutkově odlišnou situaci než v nyní projednávané věci. Správní orgány se tedy správně zabývaly existencí vratitelného přeplatku v závislosti na posouzení hmotněprávní povinnosti poplatek uhradit, přičemž dospěly k závěru, že přeplatek ve smyslu § 154 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v relevantním znění (dále jen „daňový řád"), nemohl vzniknout. Připomněl, že odvolací námitky se netýkaly stavu daňového účtu, a proto rozhodnutí žalovaného není v tomto směru nepřezkoumatelné.

## II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Namítla, že naplnila všechny podmínky stanovené usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34. Povinností správce poplatku bylo vydat platební výměr, neboť poplatková povinnost stěžovatelky se stala spornou. Pokud má být dodržen postup, že do evidence se předepisuje vyměřená daň podle výsledků vyměřovacího řízení, může být povinnost stěžovatelky uhradit poplatek na jejím daňovém účtu evidována pouze na základě platebního výměru, který je řádně vydán a doručen. V případě nevydání platebního výměru by jí tedy uhrazený poplatek měl být vrácen. Podotkla, že v dané věci nebylo možné aplikovat § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o místních poplatcích"), ani daňové předpisy umožňující konkludentní vyměření daně.

Dle stěžovatelky se krajský soud odchýlil od závěrů rozšířeného senátu v citovaném usnesení a od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které nelze v řízení o přeplatku přezkoumávat hmotněprávní povinnost, ale pouze to, zda vznikla a byla vybrána zákonem stanoveným způsobem.

Poukázala na to, že se Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015 - 31, a ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015 - 60, které se týkají shodného skutkového stavu jako nyní projednávaná věc, ztotožnil se závěry rozšířeného senátu v citovaném usnesení, přičemž odkázal rovněž na dřívější rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 Afs 58/2013 - 34, a ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 101/2008 - 60. Druhý senát Nejvyššího správního soudu se ve svých rozsudcích nevymezil vůči rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41, s nímž se ztotožnil krajský soud, a proto je dán důvod pro uplatnění postupu uvedeného v § 17 s. ř. s., a to předložit věc rozšířenému senátu.

Odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2016, č. j. 3 Afs 45/2015 - 32, který je v souladu s judikaturou druhého senátu Nejvyššího

správního soudu, a ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Afs 31/2016 - 26, dle něhož by možnost zpochybňování daně pravomocně stanovené platebním výměrem v rámci řízení o žádosti o vrácení daňového přeplatku popřela institut dodatečného daňového přiznání. Jinak by nebyla dána povinnost vydat platební výměr, proti kterému je možné brojit žalobou.

Stěžovatelka se cítí zkrácena na svých právech tím, že její poplatková povinnost nebyla přezkoumána řádně ve vyměřovacím řízení. To ve svém rozhodnutí neučinil ani žalovaný, neboť neuvedl, jaká zařízení jsou zpoplatňována, včetně specifikací jednotlivých období, ve kterých byla povolena/provozována. Judikaturou Nejvyššího správního soudu však již byla dána jasná pravidla týkající se náležitostí platebních výměrů, dle nichž je požadována specifikace konkrétních zařízení včetně období, za která je poplatek vyměřován.

Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se odvolací námitky netýkaly stavu daňového účtu. Stav daňového účtu je však jediné, čím se má správce daně zabývat ve světle výše uvedené judikatury. Dále upozornila na skutečnost, že se ve správním spise řádné doklady o evidenci místního poplatku nenacházejí. Řízení o přeplatku má vycházet z daňové evidence. Krajský soud však zavádí dle stěžovatelky nový typ řízení, v němž nejsou dodržována ani pravidla řízení vyměřovacího, ani pravidla pro řízení o přeplatku.

Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný má za to, že v řízení před správními orgány bylo postupováno v souladu s hmotněprávními a procesněprávními předpisy. Se závěry krajského soudu se ztotožňuje. Stěžovatelkou citovaná judikatura dle žalovaného na projednávanou věc nedopadá. Podle jeho názoru rovněž judikatura, která byla známa až po koncentraci správního řízení, nemůže mít zpětný vliv na rozhodování správního orgánu, neboť dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný připomněl, že zákon o místních poplatcích je zákonem speciálním, který upravuje vyměření poplatku odlišně od daňového řádu.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V nyní posuzované věci je nutné vyjasnit otázku, zda v případě sporné poplatkové povinnosti je nutné, aby správce poplatku vydal platební výměr, či postačí, aby jeho hmotněprávní povinnost byla přezkoumána v rámci řízení o přeplatku, jestliže byla podána žádost o vrácení přeplatku dle § 155 daňového řádu.

V případě posuzovaném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34, stěžovatel v dané věci splnil povinnost ohlásit správci poplatku existenci provozovaných herních zařízení dle příslušné obecně závazné vyhlášky a zároveň uvedl důvody, pro které nemají dle jeho názoru tato herní zařízení podléhat místnímu poplatku. V případě, že by měli správci poplatku za to, že herní zařízení poplatku podléhají, požádal, aby mu správci poplatku vydali platební výměr. Někteří místně příslušní správci poplatku platební výměry nevydali, pouze stěžovatele upozornili, jakou formou může provést platbu místního poplatku, někteří naopak platební výměr vydali a řádně jej doručili. Stěžovatel sporné poplatky uhradil, neboť se obával, že v případě včasného nezaplacení poplatku by mu správci poplatku mohli vyměřit až trojnásobek původní výše místního poplatku podle § 11 zákona o místních poplatcích. Ve všech případech podal stěžovatel odvolání, v případech, kdy žádný platební výměr neobdržel, podal odvolání proti vyměření daně postupem dle § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v relevantním znění, ve kterých namítal nezákonnost poplatku a vady řízení spočívající v nevydání jím požadovaných platebních výměrů.

Rozšířený senát v citovaném usnesení dospěl k závěru, že „[s]*právce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.*“

Pokud tedy poplatník nesouhlasí s poplatkovou povinností, je oprávněn ve lhůtě pro splnění ohlašovací povinnosti před uvedením výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení do provozu (tuto lhůtu je nutné odvíjet od konkrétní obecně závazné vyhlášky, která úpravu příslušného poplatku zavedla) sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti (§ 70 a 71 daňového řádu) a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud tak neučiní, má se za to, že poplatková povinnost není sporná, a plně se uplatní právní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích, dle které nemá správce poplatku při včasné úhradě poplatku povinnost vydat platební výměr.

V nyní posuzované věci stěžovatelka dne 8. 11. 2010 správci poplatku ohlásila existenci provozovaných herních zařízení dle příslušné obecně závazné vyhlášky a zároveň uvedla důvody, pro které nemají dle jejího názoru tato herní zařízení podléhat místnímu poplatku. Pro případ, že by herní zařízení podléhala místnímu poplatku, požádala o vydání platebního výměru. Stěžovatelka dne 28. 6. 2011 uhradila místní poplatek, přestože správce poplatku platební výměr nevydal. Dne 5. 8. 2011 pak stěžovatelka požádala správce poplatku o vrácení přeplatku a nepodala odvolání jako stěžovatel ve věci řešené rozšířeným senátem.

Situace řešená rozšířeným senátem a nyní projednávaná se tedy skutkově a především předmětem přezkumu liší, byť bylo činěno v obou případech sporným nevydání platebního výměru. Rozšířený senát dospěl k závěru, že v případě sporné poplatkové povinnosti je nutné vydat platební výměr, u něhož se lze domoci přezkoumání poplatkové povinnosti. Toto právo však v nyní posuzované věci nebylo stěžovatelce upřeno, ačkoli nebyl správcem poplatku vydán platební výměr, neboť to, zda jí hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek svědčí či nikoli, a v jaké výši, přezkoumaly správní orgány v rámci rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku, byla jí tedy následně také dána možnost, aby její hmotněprávní povinnost byla přezkoumána žalovaným v odvolacím řízení. Touto otázkou se následně zabýval rovněž krajský soud. Je nutné také podotknout, že správce poplatku nepochybil, neboť na základě konkrétní žádosti stěžovatelky vedl řízení dle § 155 daňového řádu o vrácení přeplatku, nikoli o vydání platebního výměru. Jestliže správní orgány postupovaly podle daňového řádu, nelze jejich rozhodnutí považovat za nezákonná, případně nicotná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41, který byl aprobován usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3089/14).

V době ohlášení poplatkové povinnosti stěžovatelkou neexistovala judikatura rozšířeného senátu stanovící postup pro případ, že nebyl u sporné poplatkové povinnosti k herním zařízením vydán platební výměr. Procesní fáze v rozhodné době nastiňovala i jiný postup, než ke kterému dospěl rozšířený senát. Bylo by pak přílišným formalismem lpět na tom, aby místní poplatek byl přezkoumán v řízení o vydání platebního výměru, pokud v rámci řízení o přeplatku stěžovatelky byla plnohodnotně přezkoumána její hmotněprávní povinnost, a tudíž nedošlo v intencích usnesení rozšířeného senátu k popření jejích práv. Za takové situace je zřejmé, že ke shodnému závěru by se dospělo také v rámci vyměřovacího řízení.

Tento závěr nemůže být pro stěžovatelku překvapivý, neboť Nejvyšší správní soud takto v jejím případě rozhodl již několikrát, a to např. v rozsudcích ze dne ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 64/2014 - 40, ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014 - 46, ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 Afs 21/2015 - 42, ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 - 41, ze dne 8. 4. 2016, č. j. 2 Afs 320/2015 - 35, či ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 20/2016 - 33.

Nad rámec výše uvedeného lze také odkázat na judikaturu Ústavního soudu, který v obdobné věci stěžovatelky v usnesení ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2581/14, uvedl, že *„k námitce, že nelze rozhodovat o existenci přeplatku za situace, kdy poplatek nebyl předepsán (resp. řádně vyměřen), a tudíž bylo za této situace povinností správce poplatku jej k*

*žádosti vrátit, kterou stěžovatelka nově podpořila i odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014 sp. zn. 2 Afs 68/2012, považuje Ústavní soud za nutné uvést, že se i jí již zabýval, a v usnesení sp. zn. III. ÚS 3243/14 či sp. zn. III. ÚS 3343/13 s poukazem na „převažující formální povahu" námitky vyslovil, že „nerozporuje vznik poplatkové povinnosti ... z hlediska naplnění hmotněprávních podmínek zákona a vyhlášky." „Pouze" nesouhlasí s formální (procesní) stránkou věci - že správní orgán nepromítl svůj závěr o naplnění hmotněprávních podmínek právních předpisů o vzniku poplatkové povinnosti do „formy" v podobě doručeného platebního výměru*."

Nejvyšší správní soud neshledal ani rozpory ve své judikatuře, ke kterým mělo dle stěžovatelky dojít na základě toho, že za obdobné skutkové situace Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015 - 31, a ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015 - 60, dospěl k závěru, že správce poplatku měl vydat platební výměr, přičemž v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41, konstatoval, že postup správce poplatku a žalovaného, kteří v nyní projednávané věci přezkoumali hmotněprávní povinnost stěžovatelky, je zákonný.

V uvedených věcech řešených druhým senátem zdejšího soudu Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodnutí o odvolání proti žádostem o vrácení vratitelného přeplatku v souladu se závěry rozšířeného senátu zrušil a nepřezkoumával, zda byla otázka existence poplatkové povinnosti správně posouzena. To se však v nyní posuzované věci a v citované věci řešené pátým senátem zdejšího soudu nestalo a krajský soud přezkoumával rovněž hmotněprávní povinnost stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ostatně sám v rozsudcích ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015 - 31, a ze dne 27. 10. 2015, č. j. 2 Afs 50/2015 - 60, vysvětlil, že se nejedná o postup rozporný s postupem zvoleným v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41. Uvedl, že pátý senát tu zvolil řešení s ohledem na to, *„aby jím řešená věc nebyla nadále prodlužována, neboť byl toho názoru, že zde hmotněprávní povinnost posouzena byla, a nepovažoval ji za jakkoli spornou, stejně jako krajský soud. To je právě důsledkem výše zmíněné situace řady sporů, kdy procesní fáze nastiňovala i jiný způsob řešení, než k jakému dospěl rozšířený senát tohoto soudu. Podstatné je, že i tento způsob řešení zahrnoval posouzení hmotněprávní povinnosti. V nyní projednávané věci se však krajský soud, jenž vycházel z usnesení rozšířeného senátu, hmotněprávní stránkou poplatkové povinnosti vůbec nezabýval a s ohledem na konstantní judikaturu i rozsah kasačního přezkumu tak nemůže učinit ani Nejvyšší správní soud.*"

K námitce stěžovatelky, že rozhodnutí správních orgánů neobsahuje všechny náležitosti platebního výměru, zdejší soud uvádí, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013 - 41, ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Afs 302/2015 - 41, a ze dne 8. 4. 2016, č. j. 2 Afs 320/2015 - 35) nevyplývá, že by rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku muselo za daných okolností obsahovat všechny náležitosti platebního výměru. Podstatné je, že správní orgány vypořádaly námitky, kterými stěžovatelka zpochybňovala svou poplatkovou povinnost. Správní orgány ve svých rozhodnutích srozumitelně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vysvětlily stěžovatelkou namítaný význam pojmu „jiná technická herní zařízení" a jeho souvislost s § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v relevantním znění, a odůvodnily předmět místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích.

V projednávané věci navíc námitka, že v přeplatkovém řízení není prostor pro posouzení hmotněprávní poplatkové povinnosti, působí zjevně účelovým dojmem, jelikož stěžovatelka sama v žádostech o vrácení přeplatku obsáhle namítala, že jí provozovaná zařízení poplatková povinnost netíží. Stejným způsobem argumentovala také v podaném odvolání. Rovněž žaloba obsahuje z velké části argumenty zpochybňující její poplatkovou povinnost. Nejvyšší správní soud již v dřívějších rozsudcích ve věcech stěžovatelky v této souvislosti poukazoval na závěry Ústavního soudu vztahující se k této námitce (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 970/15, nebo usnesení ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 905/15, ve všech věcech byla stěžovatelka účastníkem řízení), podle kterých „[...] *jestliže stěžovatelka svojí námitkou oponuje postupu správního orgánu, jenž nevyhověl jejím žádostem o vrácení přeplatků, k jejichž vyměření se předtím neuchýlil (a následně kritizuje správní soudy, že správní rozhodnutí z tohoto důvodu nezrušily, resp. že přezkoumaly samu hmotněprávní povinnost k placení poplatku), ponechává přitom stranou, že otázku interpretace a aplikace § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích formou kasační námitky sama předestřela, jakož i – a to především – pomíjí skutečnost, že jí svědčila hmotněprávní povinnost k úhradě místního poplatku, což Ústavní soud ve stěžovatelce známých rozhodnutích dříve vyslovil, a to opakovaně*“.

Ke skupině námitek týkajících se daňového účtu stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že se správní orgány zabývaly tím, zda a proč herní zařízení provozované stěžovatelkou podléhají poplatkové povinnosti, z čehož následně dovodily, že stěžovatelce nevznikl vratitelný přeplatek. Tomuto postupu se nedá ničeho vytknout a je v souladu s citovanou judikaturou. Pokud se stěžovatelčiny námitky konkrétně netýkaly stavu daňového účtu, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že se touto otázkou nezabývaly. Krajský soud jako správní soud přezkoumávající rozhodnutí správních orgánů se touto námitkou následně správně rovněž nezabýval, neboť posouzení této otázky nebylo předmětem odvolacího řízení.

Nejvyšší správní soud shrnuje, že nedošlo ke zkrácení práv stěžovatelky, ačkoli nebyl vydán platební výměr. Její hmotněprávní povinnost zaplatit místní poplatek byla plnohodnotně přezkoumána v rámci řízení o přeplatku. Následně tuto její hmotněprávní povinnost posoudil také krajský soud. Z materiálního hlediska tedy byly splněny požadavky vyslovené v usnesení rozšířeného senátu. Trvat na vydání platebního výměru a dostát tak formálnímu postupu by bylo odepřením spravedlnosti v situaci, v níž procesní fáze umožňovala více řešení dané situace. V postupu správních orgánů nelze shledat vady, které by měly za následek nezákonnost jejich rozhodnutí.

## IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci

úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu